

Pohádka na předpis

Pohádky na předpis

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Marka Míková

Pohádky na předpis – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Pohádky na předpis

Marka Míková

Ilustroval Jaromír František Palme

Albatros

© Marka Míková, 2020

Illustrations © Jaromír František Palme, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-00-05873-3

ISBN e-knihy 978-80-000-5961-7 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

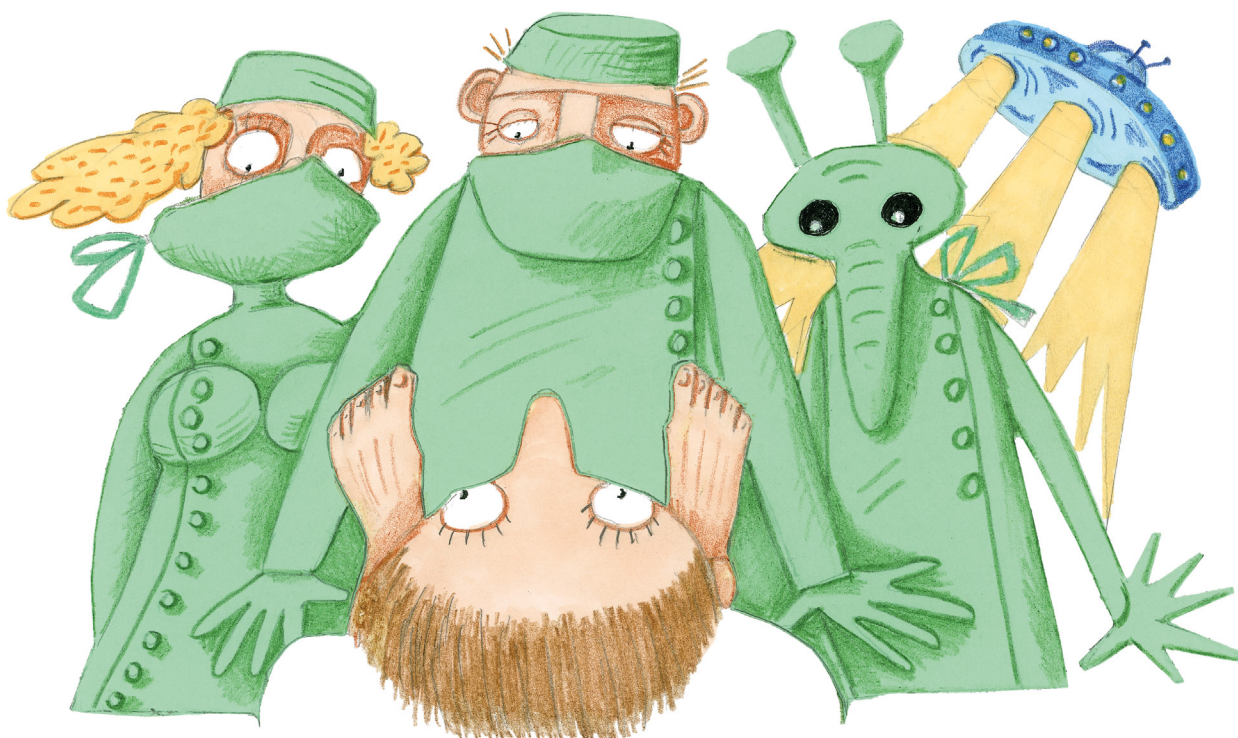
ISBN e-knihy 978-80-000-5962-4 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-000-5960-0 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

Pepík

Nemocnice je nemocnice. Když se tam člověk dostane, hned se začne bát. Neví totiž přesně, co mu je, a neví, co s ním budou dělat. Taky neví, kdy ho pustí domů a jestli se uzdraví. Leží v pyžamu v posteli, kouká do stropu a je mu ouvej. Jako třeba Pepíkovi.

Když Pepíka přivezli do nemocnice, ani o tom nevěděl. Ujížděl velkou rychlostí houkající sanitkou, které všechna auta uhýbala z cesty. Jen co poprvé otevřel oči, uvědomil si, že ho strašně bolí hlava. Vůbec nevěděl, kde je, a všechno se s ním motalo. Do očí mu svítilo ostré světlo a z toho světla vystupovalo několik hlav v zelených čepicích. Vypadaly jako mimozemšťani a Pepík si pomyslel, že je nejspíš na Marsu.

„No prosím, už kouká,“ řekla jedna hlava.

„Ale trvalo to, co?“ zasmála se druhá.

„Dobrý den, pane, tak jak se máme?“ ptala se třetí.

A čtvrtá hned utěšovala: „To bude dobrý. My tě dáme dokupy.“

Pepík si hlavy podezíravě prohlížel. Oči byly trochu člověčí, ale pusy neměly vůbec. Dolní část obličeje jim zakrývaly zelené roušky. Třeba mají v hlavě místo pusy jen díru, otrásl se chlapec. Vzápětí zjistil, že nemůže hýbat nohou a že ho bolí celé tělo, hlavně ta hlava. I nos se mu zdál trochu divný. No tě pic, pomyslel si, asi mě předělávají. Za chvíli ze mě bude taky Marťan a máma mě ani nepozná. Nadzvedl opatrně ruku a viděl, že je úplně zelená.

„To koukáš, co? Jsi zelenej jak Marťan,“ komentoval to další hlas. A Pepík věděl, že se nemýlil.

Sebral všechnu odvahu a vypravil ze sebe: „A vy jste hodní... Marťani?“

Zelené hlavy se rozchechtaly: „To víš, že jo,“ ujišťovaly ho, ale Pepík jim moc nevěřil.

„Ale jsi statečnej, to ti teda povím,“ pokračovala jiná Marťanka a píchla mu injekci. „Tys musel letět takových pět metrů.“

„Já letěl? Raketou?“ divil se Pepík.

„Kdepak raketou, letěls po hlavě z kola.“

„Z jakýho kola?“ žasl Pepík a představoval si nějaký vesmírný satelit. „Z velkýho?“

„Z jízdního,“ vysvětloval ten, co stál u hlavy, ale Pepík nechápal. Vůbec si nepamatoval, že spadl z kola. Nepamatoval si vůbec nic. To se někdy stává, když se člověk uhodí do hlavy.